

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 128/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. M., K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice – okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 154/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2003 doručená sťažnosť Ing. K. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice – okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 154/02. Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označeného práva žiadal prikázať konať a rozhodnúť „čo

najrýchlejšie“ vo veci a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie „v sume 10.000.000 Sk“.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 4. júla 2000 Okresnému súdu Košice I návrh na ochranu osobnosti, ktorý bol zapísaný pod sp. zn. 25 C 308/00, a zároveň s ním podal aj žiadosť o oslobodenie od platenia súdneho poplatku a o ustanovenie zástupcu v konaní. Podaním zo 16. októbra 2002 doplnil návrh o ďalšieho „odporcu“. „Dôvodom bola chýbajúca právna subjektivita na strane odporcu v prvom rade“. Po tom, čo uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co 125/01-21 z 30. mája 2001 bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 25 C 308/00-16 z 15. februára 2001 o zastavení konania z dôvodu nesprávneho označenia odporcu a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, krajský súd z dôvodu rozhodnutia o vylúčení sudcov Okresného súdu Košice I z prejednávania a rozhodovania tejto veci (keďže sťažovateľ v inom konaní podal žalobu proti Okresnému súdu Košice I a jeho predsedovi) svojím uznesením č. k. 13 Nc 2/02-30 z 28. januára 2002 vec sp. zn. 25 C 308/00 prikázal okresnému súdu (t. j. Okresnému súdu Košice – okolie), ktorému z tohto dôvodu bola vec postúpená 15. apríla 2002 a je odvtedy vedená v konaní pod sp. zn. 11 C 154/02.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že okresný súd v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o oslobodenie od platenia súdneho poplatku ho listom z 12. augusta 2002 vyzval na preukázanie osobných a majetkových pomerov, na ktorý sťažovateľ reagoval 6. novembra 2002 tým, že okresnému súdu podal vyplnené príslušné tlačivo. Následne okresný súd svojím listom z 20. januára 2003 opakovane žiadal sťažovateľa o „oznámenie rodinných pomerov“, na ktorý sťažovateľ odpovedal listom z 10. marca 2003.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02).

Podľa názoru ústavného súdu postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 154/02 po prevzatí veci na základe jej prikázania najvyšším súdom (15. apríla 2002) doteraz nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Okresný súd opakovane vyzval sťažovateľa (12. augusta 2002 a 20. januára 2003) na odstránenie väd jeho procesného návrhu, ktorého posúdenie okresným súdom je predpokladom prejednávania

a rozhodnutia vo veci samej, pričom sťažovateľ na výzvy okresného súdu reagoval s oneskorením (6. novembra 2002 a 10. marca 2003), ktoré samo osebe predĺžilo konanie, na ktoré sa predmetnou sťažnosťou sťažuje. Nedostatky procesných návrhov, o ktorých je podľa príslušných procesných kódexov (napr. Občianskeho súdneho poriadku) všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prejednaním a rozhodnutím o merite veci, sú okolnosťou, na ktorú ústavný súd musí prihliadať pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu.

S ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup všeobecného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie tohto základného práva sťažovateľa. Sťažnosť sťažovateľa bola z týchto dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2003